

hans stærkt glinsende Livkjole bredte sig ud over den Del af Stuen, hvor han opholdt sig. Han var først højt op paa Formiddagen kommen hjem fra et Barnedaabsgilde hos en Bonde i et af Nabo-sognene, og rundt om i den ubeskæggede Del af hans Ansigt sad der endnu Mindelser om Nattens Strabadser i Form af mørkerøde Pletter, der tydede paa, at det paagældende Barn ikke var bleven døbt alene med Vand.

I Ensomhed henne ved Flyglet stod den unge Hjælpelærer Johansen med det ene Ben kastet let over det andet, saaledes at Taaspidsen netop berørte Gulvet. Han havde en hvid Handske paa den ene Haand og et duftende Lommetørklæde stukket ind mellem Vesten og det straalende Skjortebryst.

Hr. Johansen, der var kommen til Sognet omtrent samtidigt med Emanuel, var — i Mod-sætning til denne — hurtigt bleven Egnens erklærede Løve. Med sit store, mørke Skuespillerhaar, der ved højtidelige Lejligheder var krøllet over hele Hovedet, med sit fede, blege, skægløse Ansigt, sit Kunstværk af et stivet og pibet Skjortebryst, sine fyldige Ben og smaa Damefødder havde han ved Vinterens Gilder indtaget især Vejlbys unge Piger og Koner; ja selv til Proprietærgaardene havde hans selskabelige Talenter skaffet ham Adgang, og det